

SÔNG GIỮA MÙA DỊCH CORONA

Nghe tiếng chân từ thang máy thay vì nắp cột nhà, chờ mẹ Đăng hay ba Hải đến cửa, Pingu Ken nhảy xổ ra:

-Hù!!

Rồi cười khanh khách, nhảy lên bá cổ ba mẹ. Giờ đang mùa dịch, Ken cầm chiếc bình đựng cồn sát khuẩn đưa ra. Pingu nhắc:

-Mẹ rửa tay.

Mẹ Đăng thủng thẳng:

-Thôi! Để mẹ đi tắm luôn. Khởi xịt, đỡ tồn.

Ba Hải không nở phụ lòng hai đứa, xòe tay cho Ken xịt vào rồi đi tuốt vô phòng tắm. Hai đứa chờ một lúc rồi mới được xà vào lòng, bỏ một ngày xa ba mẹ.

Nghỉ Tết từ khi đưa ông Táo về trời đến nay gần 2 tháng nên Pingu Ken cứ ngỡ đang nghỉ hè.

Bước chân xuống Sài Gòn, nhà chỉ còn lưng 2 hộp khẩu trang mua từ hiệu thuốc Nhân Hòa ở Dalat. Chỉ đủ cho người lớn đi làm chừng một tháng, Pingu Ken mà đi học thì gay go. May sao công ty dì Thư phát cho 2 hộp mà ngày đến trường còn mờ mịt. Mẹ Đăng tắc lưỡi:

-Thôi kệ. Để mua thêm khẩu trang vải sát khuẩn cũng được.

Bà ngoại bỏ tập yoga mỗi sáng:

-Mình đi ra ngoài lỡ mang bệnh về nhà cũng tội.

Ngoại chỉ đi chợ mua thức ăn cho một tuần. Một tối, mẹ Đăng dặn:

-Thấy mở nhiều trại cách ly, cũng sợ. Mẹ đi chợ mua thêm đồ khô để dành.

Dì Thư cười:

-Mẹ tha cả tạ gạo, mấy thùng mì gói, cá hộp, thịt hộp từ tuần trước rồi.

Qua tuần thứ 2, nhà trường gửi đề ôn tập cho học sinh nên hai đứa cũng có việc làm. Tuần thứ 3, trung tâm Anh văn bắt đầu dạy online nên Pingu Ken chia nhau máy vi tính để học. Tuần thứ 4, nhà trường hết bài cho về nhà, bởi chương trình đã học thì bài tập đã làm hết; bài mới chưa dạy sao ra đề.

Mỗi chiều, Pingu Ken ngồi mong ba mẹ với dì Thư về ăn cơm tối, ngóng nghe người lớn bàn tin tức nên cả hai đứa đều sợ không dám xuống sân chung cư. Ken nhớ hồ bơi ở trường Nguyễn Hữu Thọ, Pingu nhớ sân bóng rổ. Ăn xong không vận động nên đứa nào cũng tăng ký; may ngủ nhiều nên cũng cao. Lúc mới nghỉ Tết, Pingu cao bằng dì Thư mà nay đã gần bằng mẹ Đăng.

Hai đứa ở riết trong nhà, đâm ra cà khịa với nhau. Mỗi lần Ken tự khen:

-Minh Nhật đẹp trai, không ai đẹp trai bằng Minh nhật đẹp trai.

Pingu đứng đĩnh nói với khuôn mặt vô số tội:

-Ken hư!

Ken sẽ lăn ra khóc đến khi người lớn la Pingu mới thôi. La thì la vậy chứ ai cũng biết: nhốt một con cọp với một con chuột vào trong 1 cái thùng suốt 2 tháng không điên mới lạ.

Mỗi ngày, mọi người đều cầu mong: một ngày bình an, không ho, không sốt, không sổ mũi, không đau cổ họng...Cứ cầu chừng đó thôi cho đến ngày...hết dịch

THƯỢNG ĐẾ CŨNG PHÁT KHÙNG

Ở nhà đã 2 tháng, ban ngày, người lớn đi làm nhưng học sinh không phải đến trường. Nhà còn 3 bà cháu. Pingu Ken cãi nhau đã, quay qua cà khía với bà ngoại. Ngoại tức:

-Ngày xưa, bà nhớ dì Khanh, con ông Vượng tị nạn: Pingu Ken có bà ngoại sướng ghê! Tụi cháu sinh ra đã không còn bà ngoại. Mấy đứa có phước mà không biết hưởng.

Pingu nheo nheo:

-Cháu biết mà, tụi cháu may mắn khi có bà ngoại. Bà ngoại của tụi cháu rất là (ngoại đặc chí vì nghĩ Pingu sẽ nói rất là hiền, Pingu nheo mắt) ...rất là “lựu đạn”.

-Ừa sao kỳ vậy?

Ngoại ngẫm nghĩ rồi cười: nó nói cũng đâu sai.

Mỗi lần Ken nheo nheo:

-Bà ngoại nói 1 lần thôi: Minh Nhật đẹp trai không ai

bằng Minh Nhật đẹp trai đi mà.

-Xin thí chủ hãy có lòng tự trọng. Nếu không, bản tăng phải đi chinh lại cặp mắt kiếng.

Thấy Pingu xới tới chén cơm thứ 4, ngoại nhìn lom lom:

-Cái mặt tròn vo không thấy cái cằm luôn.

Làm bằm:

-Không hiểu sao mắt một mí, mũi tẹt, không cằm mà lên xuống cầu thang có người khen: đẹp trai thiệt.

Pingu vênh mặt:

-Mắt một mí, mũi tẹt, không cằm nhưng ráp lại thành một vẻ đẹp hoàn hảo.

-Thí chủ soi gương chưa, nếu rồi xin thí chủ uống thuốc giùm (ý nói Pingu điên quên uống thuốc).

Hai đứa đang ngồi học, sáng ngoại đặt trước mặt ly gừng nóng, chiều ly đá chanh:

-Con mới uống sữa, bụng đâu mà chứa, ngoại.

-Thì để vậy đó, khi nào thích thì uống. Cái này người ta nói ngừa được corona đó.

Chiều về, Ken méc mẹ:

-Mẹ! Bà ngoại có điện thoại thì y như ngoại quảng cáo trà gừng với nước chanh. Nghe mệt ghê.

Chờ ngoại thấp nhang, đọc chú Đại Bi xong, Pingu nói tung tung:

-Ngoại! Ngoại! con có bài thần chú này hay nè: cô rô na, xa ta ra; xa bà ta ra; xa cha ta ra; xa má ta ra; xa cả nhà ta, không ta đập chết cha.

Thấy ngoại giận, Ken làm lành:

-Bà ngoại dễ thương! Bà ngoại dễ thương

Pingu nói thêm:

-....mà thương không dễ.

Ôi! Thần linh ơi! Nếu nhốt thượng đế với một con ngựa già hay giận, con cạp con hay hờn, con chuột nhắt hay chọc phá trong một cái hộp chừng 30 mét vuông trong 60 ngày hay 1440 giờ hoặc 86400 phút khoảng 5184000 giây thì Thượng đế cũng phát khùng thôi

NỖI SỢ ĐẾN GẦN

Ở nhà khá lâu, Pingu Ken chôn chân không được ra đường, đi siêu thị, gặp bạn bè bởi sống trong mùa dịch Vũ Hán. Hai đứa được người lớn dặn dò kỹ: phải đeo khẩu trang dầu chỉ xuống dưới sảnh chung cư, rửa tay thật kỹ và nhất là chịu khó ở suốt trong nhà.

Mọi chuyện tưởng chừng như sáng sủa khi chỉ còn vài hôm sẽ đi học sau thời gian dài không thêm ca bệnh nào. Pingu chuẩn bị nạp tờ poster về corona cho trường thì chuyến may bay VN0054 bão tố gây cơn đại địa chấn lây nhiễm dịch bệnh lần 2. Hôm đó, người lớn thức trắng đêm khi 2 nhóc ngủ say.

Pingu Ken chỉ cảm nhận không khí căng thẳng khi chung cư để sẵn chai cồn trừ khuẩn gần thang máy và dán một số thông báo về cách phòng dịch. Tối về, Pingu Ken đón ba mẹ và dì Thư bằng lối chào bằng chân; trong bữa cơm, lắng tai nghe lỏm người lớn nói chuyện thêm người nhiễm bệnh. Khuôn mặt ai cũng nhuốm phần lo lắng.

Mẹ Đăng phát thêm khẩu trang vải sát khuẩn, dặn:

-Mỗi khi về nhà, giặt và phơi lên ngay. Công ty lên kế hoạch một nửa làm ở nhà, một nửa đến công ty. Lỡ có chuyện thì chỉ cách ly một nửa. Thay phiên mỗi ngày

Ba Hải lo lắng:

-Người Tây Phương không có thói quen đeo khẩu trang. Họp với họ xong lo lắng. Lo rửa tay suốt.

Dì Thư than:

-Lên công ty, dì đeo khẩu trang cả ngày, khó thở lắm nhưng ráng chịu. Máy cô cười nói dì sao kỹ vậy, sao sợ dữ vậy. Dì nói: bố mẹ em trên dưới 70 tuổi, cháu em còn nhỏ. Lỡ may em đem bệnh về nhà thì phiền, nhất là bố mẹ em. Dì chịu khó một chút cho an tâm.

Báo chí loan tin số người dương tính càng tăng; khu vực cách ly mỗi ngày một gần nhà. Ngoại sống trong thời chiến tranh và nỗi sợ khi chạy di tản ám ảnh nên lo:

-Phải mua thức ăn trữ ít nhất là 14 ngày. Chứ ngủ dậy, mở mắt ra thấy chung cư bị cách ly thì khổ.

Cái sợ, cái lo mỗi ngày một lớn.

Cả nhà đang ăn cơm tối, bỗng loa phát thanh của chung cư vang lên:

-Quý cư dân trước khi vào căn hộ, xin tới bàn tiếp tân để bảo vệ đo nhiệt độ.

Pingu Ken tròn mắt nhìn nhau: Ôi! Ken sợ ở một mình còn Pingu ám ảnh những ngày mổ ruột thừa ở Nhi Đồng 1. Hai nhóc rùng mình. Ghê quá! Đêm nay, người lớn lại mất ngủ. Oái oăm thay! Muốn người ở suốt trong nhà tránh dịch thì cũng phải có kẻ ra đường kiếm cái ăn. Mong sao cơn dịch đi qua! Mong sao mọi việc đều bình an

NIỀM VUI TRONG NỖI SỢ

Buổi chiều, bà ngoại mở cửa thấy chú bé lên 2 tuổi bên cạnh nhà, tập xe đạp ở lối đi chung của các hộ cùng tầng trong chung cư. Ngoại hơi ngạc nhiên vì thường bà của chú thường đưa xuống sân chơi.

Một lát, mẹ Đăng đang làm việc nhắn tin về:

-Chung cư M one có người bị nhiễm vi rút Vũ Hán rồi. Mẹ đừng cho mấy đứa xuống đánh võ cầu nữa.

5 giờ sáng hôm sau, ông ngoại bỏ dỡ buổi chạy thể dục lên báo:

-Bảo vệ nói chung cư M one đã bị phong tỏa. Mấy đứa nhỏ ở luôn trong nhà đi.

Ken đứng ngoài lan can nhìn qua, lo lắng:

-Không biết con vi rút Corona có bay qua đây không?

Pingu trấn an:

-Ken bị sao vậy. Người ta nói chỉ cần cách xa nhau 1 mét là được. Nhìn vậy thôi, chứ từ đó qua đây xa lắm.

Bà ngoại nghĩ thầm: đi bộ mất 10 phút chứ đi xe máy chưa được 5 phút nên ngoại tha thêm 10 ký gạo về nhà:

-Ừ! Mẹ lại mua gạo.

-Ừ! Không biết làm gì. Mua cho đỡ lo thôi.

Tối về, dì Thư báo:

-Bạn dì ở chung cư M one kể: mình đang ngồi chơi, tự dưng nghe tiếng gõ cửa, nhân viên y tế thông báo có người nhiễm bệnh, họ xịt thuốc khử trùng rồi cách ly cả chung cư. May mà mình mua thức ăn để dự trữ. Giờ thì làm việc ở nhà. Lúc đầu thì sợ nhưng giờ nghĩ lại: nội bất xuất, ngoại bất nhập, chắc không sợ lây bệnh. Đành tự an ủi: Chỗ nguy hiểm nhất đôi khi lại là chỗ an toàn nhất.

Tự dưng Pingu Ken bớt lo. Dì Thư làm việc ở nhà luôn, sắp thông cảm:

-Các anh chị phải làm việc ở nhà, cũng là việc bất tiện cho gia đình. Khi hộp có tiếng máy giặt, tiếng trẻ con, đừng lấy đó làm phiền.

Mẹ Đăng bữa làm ở nhà, bữa tới cơ quan. Sếp dặn:

-Tối giờ làm, mấy cô trẻ trẻ, mặc quần áo cho đẹp, ngồi trước laptop chứ đừng nằm trên giường, thế nào cũng lăn ra ngủ.

Ba Hài đi làm về sớm hơn vì đôi tác không qua Việt Nam.

Mùa dịch khiến mọi người trong gia đình dành thời gian nhiều hơn. Pingu Ken ngồi làm bài của trường. Mẹ Đăng thoáng nhìn qua:

-Có đường link luyện thi flyer đó Ken. Học đi, qua dịch là thi rồi.

-Pingu học xong rồi. Tập đàn đi con.

Pingu Ken nhăn nhó nhưng không dám cãi vì bình thường học xong, bà ngoại sẽ cho coi ti vi.

Thỉnh thoảng Pingu thủ thủ với dì Thu :

-Giờ này chưa cách ly, dì ship trà sữa đi dì.

-Trời ! Cái mặt không có cảm luôn mà còn uống trà sữa.

-Cho mập luôn đi dì.

Bó thay ! Qua mùa dịch Vũ Hán, con cọp con với con chuột nhất sẽ thành 2 con heo mập ú ụ luôn !

21.3.2020

Phạm mai Hương